

Sygn. III C 888/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

22 marca 2018 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie Wydział III Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR (del.) Rafał Jasiński
Protokolant:	Katarzyna Żukowska

po rozpoznaniu 8 marca 2018 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z o.o. w W.

przeciwko D. W. (1)

o zapłatę

1. oddała powództwo w całości,
2. zasądza od (...) spółki z o.o. w W. na rzecz D. W. (1) kwotę 7200 (siedem tysięcy dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego,
3. nakazuje pobrać od (...) spółki z o.o. w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie kwotę 36737 (trzydzieści sześć tysięcy siedemset trzydzieści siedem) złotych tytułem nieuiszczonej części opłaty od pozwu

Sygn. III C 888/14

UZASADNIENIE

W ostatecznie sprecyzowanym żądaniu (...) spółka z o.o. w W. domagała się zasądzenia od D. W. (1) zapłaty kwoty 1.967000,13 zł (k.363, k.535). Jako podstawę dochodzonego powództwa powódka wskazała, że D. W. (1) jest komornikiem, który na wniosek (...) spółki z o.o. w W. prowadził postępowanie egzekucyjne w sprawie Km 4046/11 i w toku egzekucji, mimo informacji o zachodzącym zbiegu nie przekazał sprawy do Komornika A. P. (1), który wyegzekwował znaczne kwoty pieniężne, w wyniku czego (...) spółka z o.o. w W. zostałaby zaspokojona w szerszym zakresie niż w toku egzekucji prowadzonej w sprawie Km 4046/11.

W odpowiedzi na pozew D. W. (1) wnosił o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu według norm prawem przepisanych (k.62). Na rozprawie 8 marca 2018 r. pozwany podniósł zarzut przedawnienia, brak szkody oraz związku przyczynowego (k.570).

Na rozprawie 8 marca 2018 r. pełnomocnik powoda oświadczył, że zarzut przedawnienia stanowi przyznanie istnienia roszczenia (k.570).

Sąd ustalił w sprawie następujący stan faktyczny:

Wyrokiem zaocznym z 31 marca 2009 r. Sąd Okręgowy w Warszawie, sygn. XX GC 47/09 zasądził od Centrum (...) spółki z o.o. w W. na rzecz (...) spółki z o.o. W. kwotę 17.403757,19 zł wraz z odsetkami ustawowymi naliczanymi od kwot i począwszy od dat szczegółowo wskazanych w wyroku oraz kosztami procesu. Po nadaniu klauzuli wykonalności wyrok ten stanowił tytuł wykonawczy złożony wraz z wnioskiem o wszczęcie egzekucji (k.4 akt Km 4046/11). Jako sposób egzekucji (...) spółka z o.o. w W. (od 24 kwietnia 2014 r. działająca pod firmą (...) spółka z o.o. w W. – k.17v) wskazała egzekucję z wierzytelności z tytułu umów najmu w centrum handlowym według listy najemców załączonej do wniosku o wszczęcie egzekucji (k.1-3, 5-6 akt Km 4046/11). W chwili złożenia wniosku o wszczęcie egzekucji siedziba Centrum (...) spółki z o.o. w W. znajdowała się przy ul. (...) w W. (k.1, k.125 akt Km 4046/11).

W dniu 4 listopada 2011 r. Komornik D. W. (1) skierował w stosunku do trzeciodłużników (dłużników zajętej wierzytelności) pisma zatytułowane „zajęcie wierzytelności”. W piśmie tym Komornik D. W. (1) wezwał dłużników zajętej wierzytelności do złożenia komornikowi oświadczenia, czy dłużnikowi należy się od niego zajęta wierzytelność lub czy uznaje zajęte prawo i w jakiej wysokości, czy zajęta wierzytelność uiszcza czy też odmawia uiszczenia czy też odmawia uiszczenia i z jakiej przyczyny, kiedy nastąpi wypłata zajętej wierzytelności, czy zajmowana wierzytelność jest już zajęta i przez jaką władzę (k.18-58 akt Km 4046/11).

2 grudnia 2011 r. Komornik D. W. (1) uzyskał od jednego z dłużników zajętej wierzytelności, tj. (...) spółki z o.o. w A. informację, że zajęta wierzytelność na dzień 30 listopada 2011 r. jest zajęta przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy-Woli A. L., który poinformował (...) spółkę z o.o. w A., że siedziba dłużnika położona jest na terenie objętym jego właściwością. W piśmie tym Komornik D. W. (1) został poinformowany o zbiegu egzekucji prowadzonej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy-Mokotowa w W. A. P. (1) w stosunku do tej samej wierzytelności (k.62 akt Km 4046/11). 9 grudnia 2011 r. (...) S.A. w W., tj. dłużnik zajętej wierzytelności poinformował Komornika D. W. (1), że 13 maja 2011 r. otrzymał od A. L. – Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy-Mokotowa w W. zajęcie wierzytelności przysługującej Centrum (...) spółce z o.o. w sprawie Km 1255/11 (k.72 akt Km 4046/11).

12 grudnia 2011 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy-Mokotowa w W. A. P. (1) wezwał Komornika D. W. (1) do przekazania akt postępowania egzekucyjnego w związku ze zbiegiem egzekucji (k.74 akt Km 4046/11).

14 grudnia 2011 r. Komornik D. W. (1) uzyskał informację od (...) Bank (...) S.A. i (...) S.A. w P., tj. od dłużników zajętej wierzytelności, że zajęte wierzytelności zostały zajęte również przez Naczelnika Drugiego Urzędu Skarbowego w W. ((...) Bank (...) S.A.) oraz Naczelnika Urzędu Skarbowego dla W.-W. ((...) S.A. w P.) (k.75-79 akt Km 4046/11).

16 lutego 2012 r. Komornik D. W. (1) został wezwany przez Sąd Rejonowy w Wołominie o nadesłanie akt sprawy Km 4046/11, co zostało dokonane następnego dnia (k.111-112 akt Km 4046/11). Postanowieniem z 23 lutego 2012 r. Sąd Rejonowy w Wołominie wobec zbiegu egzekucji z wierzytelności pieniężnych wyznaczył Komornika D. W. (1) do dalszego łącznego prowadzenia egzekucji w sprawach postępowań egzekucyjnych w administracji na podstawie administracyjnych tytułów wykonawczych oznaczonych w treści tego postanowienia i przez D. W. (1) na podstawie wyroku zaocznego Sądu Okręgowego w Warszawie z 31 marca 2009 r., XX GC 47/09 (k.116 akt Km 4046/11).

17 października 2012 r. Komornik D. W. (1) został poinformowany, że Centrum (...) spółka z o.o. w W. zmieniło siedzibę na ul. (...) w W. (k.208 akt Km 4046/11).

Postanowieniem z 5 lutego 2013 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Wołominie D. W. (1) umorzył postępowanie egzekucyjne wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji (k.278 akt Km 4046/11).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wyżej wskazane dokumenty znajdujące się w aktach sprawy egzekucyjnej prowadzonej przez Komornika D. W. (1), sygn. Km 4046/11.

Z uwagi na charakter sprawy – powództwo o odszkodowanie skierowane w stosunku do komornika sądowego pozostałe dowody, w tym w szczególności dowody z zeznań świadków oraz z przesłuchania stron miały charakter

wtórny w porównaniu do dokumentów znajdujących się w aktach sprawy egzekucyjnej, których kompletności żadna ze stron nie kwestionowała. Powód nie podnosił również twierdzeń, które wskazywałyby na to, że komornik nie udokumentował którejkolwiek czynności. Przebieg wszystkich relewantnych do oceny legalności czynności została udokumentowana i na ich podstawie Sąd był w stanie dokonać istotnych ustaleń faktycznych niniejszej sprawy. W szczególności, co najbardziej istotne, dokumenty znajdujące się w aktach sprawy egzekucyjnej wskazują na adres siedziby Centrum (...) spółki z o.o. w W. w chwili wszczęcia postępowania egzekucyjnego. Dokumenty te w sposób jednoznaczny wskazują na wiedzę Komornika D. W. (1) odnośnie tej siedziby. Nie bez znaczenia pozostaje również okoliczność, że adres siedziby dłużnika: ul. (...) w W., a więc we właściwości Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy-Woli w Warszawie wskazał we wniosku o wszczęcie egzekucji wierzyciel, tj. w niniejszej sprawie powodowa Spółka. Za niezgodne z rzeczywistością należy zatem uznać twierdzenia powodowej Spółki podniesione w pozwie, że adresem siedziby Centrum (...) spółki z o.o. w W. w chwili wszczęcia postępowania egzekucyjnego, jak też w grudniu 2011 r., gdy Komornik A. P. (1) zwrócił się do Komornika D. W. (1) o przekazanie akt egzekucyjnych była ul. (...) w W.. Adres siedziby dłużnika: ul. (...) w W. został wskazany również w aktach sprawy egzekucyjnej prowadzonej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy-Mokotowa w W. A. P. (1), sygn. Km 1263/11.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Jako podstawę dochodzonego powództwa powód wskazał, że od 7 grudnia 2011 r. do dnia zakończenia postępowania egzekucyjnego w sprawie Km 1263/11 Komornik A. P. (1) wyegzekwował kwotę 1.271246,66 zł, wobec czego, gdyby pozwany zachował się zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa, tj. przekazał egzekucję prowadzoną z wniosku powoda do Komornika A. P. (1) i powód uczestniczyłby w tej egzekucji, to uzyskaliby zaspokojenie swojej wierzytelności w kwocie 1.212260,83 zł (k.366). Rozszerzając powództwo powód podniósł, że przekazanie sprawy do Komornika A. P. (1) na skutek zbiegu egzekucji ze sprawami Km 327/12, Km 502/12, Km 888/12, Km 902/12, Km 942/12 i Km 1030/12 prowadziłyby do zaspokojenia powoda w kwocie 754739,30 zł (k.566-567).

Komornik jest obowiązany do naprawienia szkody wyrządzonej przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu czynności (art. 23 ust. 1 ustawy z 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (zwanej dalej ustawą o komornikach sądowych i egzekucji)).

Bezprawność działania lub zaniechania komornika należy oceniać z punktu widzenia przepisów obowiązujących w chwili działania lub zaniechania.

Egzekucja z wierzytelności z tytułu czynszów najmu w chwili prowadzenia egzekucji w sprawie Km 4046/11 należała do komornika sądu właściwości ogólnej dłużnika, przeciwko któremu toczy się postępowanie egzekucyjne (art. 895 § 1 k.p.c.). W chwili złożenia wniosku o wszczęcie egzekucji siedziba Centrum (...) spółki z o.o. w W. znajdowała się przy ul. (...) w W.. Z uwagi na zasadę utrwalenia właściwości organu egzekucyjnego właściwość ta istniała mimo zmiany siedziby dłużnika (art. 15 § 1 k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c.). Z uwagi na siedzibę dłużnika komornikiem właściwym do prowadzenia egzekucji z wierzytelności przysługujących Centrum (...) spółce z o.o. w W. był Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy-Woli w Warszawie.

Zgodnie z art. 773¹ § 1 k.p.c. w wypadku zbiegu egzekucji do tych samych wierzytelności, dalszą egzekucję prowadzi komornik właściwy według przepisów niniejszego kodeksu. Z uwagi zatem na zachodzący zbieg egzekucji komornikiem właściwym do prowadzenia dalszej egzekucji byłby Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy-Woli w Warszawie A. L., a nie Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy-Mokotowa w W. A. P. (1), mimo tego, że to on wcześniej mógł prowadzić egzekucję, albowiem przekazanie do komornika, którego egzekucja jest bardziej zaawansowana czasowo następuje jedynie wówczas, gdy żaden z komorników nie jest właściwy według przepisów k.p.c. Art. 8 ust. 5 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji wskazujący na prawo wierzyciela odnośnie wyboru komornika, który ma prowadzić egzekucję nie stanowi przepisu szczególnego w stosunku do treści

art. 773¹ § 1 k.p.c. w tym znaczeniu, że jeżeli jeden z wierzycieli wybierze komornika poza obszarem właściwości dłużnika, to wówczas w przypadku zbiegu egzekucji komornik właściwy według miejsca zamieszkania dłużnika obowiązany jest przekazać sprawę komornikowi, który nie jest właściwy w rozumieniu art. 895 § 1 k.p.c.

Podkreślić przy tym należy, że w okresie prowadzenia egzekucji w sprawie Km 4046/11 zbieg egzekucji w stosunku do chociażby jednej wierzytelności skutkował obowiązkiem przekazania całej egzekucji komornikowi właściwemu. Za sprawę egzekucyjną należy bowiem uznać egzekucję konkretnego tytułu wykonawczego pomiędzy tym samym wierzycielem a dłużnikiem. Zatem w przypadku zbiegu egzekucji sądowych wyłącznie co do jednej wierzytelności przekazana winna zostać egzekucja danego tytułu wykonawczego bez ograniczenia co do jednego tylko składnika majątku. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśnione zostało, że jeżeli przepis ustawy nie ogranicza dalszego prowadzenia egzekucji do konkretnego składnika majątku, wówczas powoduje przekazanie sprawy egzekucyjnej „w całości” do organu na korzyść którego rozstrzygany jest zbieg egzekucji (zob. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z 24 lutego 2010 r., III CZP 133/09). Za słusnością i trafnością niniejszego poglądu poza wykładnią literalną przemawia również to, że egzekucja danego tytułu wykonawczego na rzecz danego wierzyciela przeciwko danemu dłużnikowi powinna być prowadzona co do zasady przez jednego komornika i choć taką możliwość przewiduje art. 793 k.p.c., to uzależnione jest to od wniosku wierzyciela, zaś komornik nie ma kompetencji do wydania dalszego tytułu wykonawczego. Przy rozstrzygnięciu przedstawionego zagadnienia nie można również pomijać argumentów czysto pragmatycznych. Dopuszczenie do toczenia się równoległe dwu niezależnych postępowań egzekucyjnych przed różnymi komornikami stwarzałoby prozaiczny problem akt sprawy egzekucyjnej, aktami tymi bowiem, a także zawartym w nich tytułem wykonawczym, musiałyby dysponować równocześnie obydwaj organy egzekucyjne, co sprawiałoby niedające się pokonać trudności praktyczne. Dochodziłoby także do przewlekania egzekucji związanego z koniecznością powstrzymywania się z wszczęciem egzekucji z innych przedmiotów majątkowych do chwili zakończenia egzekucji z przedmiotu, w którym doszło do zbiegu. Powstałby także problem komunikacji między obydwoma organami egzekucyjnymi, w jej braku bowiem mogłoby dochodzić do „powtórnego” egzekwowania wierzytelności przez organ niemający informacji o skuteczności działania drugiego organu, prowadzącego egzekucję z innych rzeczy lub praw.

Za koniecznością przekazania „całej” egzekucji przemawia również stosunek treści art. 773¹ § 1 k.p.c. do treści art. 773 k.p.c. w obecnym brzmieniu, który rozstrzyga kwestię zbiegu egzekucji sądowej i administracyjnej. Art. 773 § 1 k.p.c. wskazuje na przypadek zbiegu egzekucji sądowej i administracyjnej do tego samego składnika majątku i w przypadku takiego zbiegu nakazuje przekazanie egzekucji wyłącznie w zakresie egzekucji z danego składnika majątku dłużnika a jednocześnie daje komornikowi kompetencję do sporządzenia odpisu tytułu wykonawczego (art. 773² § 2 k.p.c.). Różnice w treści art. 773 § 1 k.p.c. i art. 773¹ § 1 k.p.c. uniemożliwiają taką interpretację treści art. 773¹ § 1 k.p.c., która nakazywałaby przekazanie Komornikowi D. W. (1) egzekucji wyłącznie co do konkretnych składników majątku Centrum (...) spółki z o.o. w W. co do których zachodził zbieg z egzekucją prowadzoną przez Komornika A. P. (1). W ramach tego samego aktu prawnego nie jest bowiem możliwe, przy założeniu racjonalności ustawodawcy, wywodzenia takich samych konsekwencji przy odmiennej treści przepisu.

Powód wywodził, że wskutek zbiegu egzekucji sądowej Komornik D. W. (1) winien przekazać sprawę komornikowi właściwemu. W realiach niniejszej sprawy pozwany zaniechał wydania postanowienia o przekazaniu egzekucji komornikowi właściwemu, niemniej jednak komornikiem, któremu powinien egzekucję przekazać winien być Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy-Woli w Warszawie A. L. a nie Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy-Mokotowa w W. A. P. (1). Powód wywodził swoje roszczenie z faktu zaniechania przekazania sprawy innemu komornikowi niż komornikowi właściwemu. Innymi słowy zaniechanie przekazania sprawy Komornikowi Sądowemu przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy-Mokotowa w W. A. P. (1) nie było zachowaniem bezprawnym. Badanie konsekwencji nie przekazania sprawy Komornikowi Sądowemu przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy-Woli w Warszawie A. L. stanowiłoby wyjście poza granice sprawy, albowiem powód z tego faktu nie wywodził swojego roszczenia (art. 321 § 1 k.p.c.). Ponadto powód nie przedstawił faktów i dowodów

wskazujących na te konsekwencje, a Sąd nie był obowiązany do ich badania z urzędu, tym bardziej, że powód był reprezentowany w sprawie przez pełnomocnika będącego adwokatem.

Jednocześnie wskazać należy, że zbieg pomiędzy egzekucją prowadzoną przez Komorników A. P. (1) i A. L. został wyeliminowany poprzez złożenie wniosku do Komornika A. P. (1) (k.223, k.227 akt Km 1263/11) o umorzenie egzekucji z tych wierzytelności. Nie spowodowało to wyeliminowanie zbiegu egzekucji prowadzonych przez Komornika D. W. (1) i Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy-Woli A. P. (2) co do dwóch konkretnych wierzytelności.

Niezależnie od powyższego, w przypadku gdyby roszczenie powoda okazałoby się zasadne, zasadny okazałby się zarzut przedawnienia ponad kwotę, o którą zostało rozszerzone powództwo w pismach procesowych datowanych na 29 lutego 2016 r. i 8 marca 2018 r. Egzekucja w sprawie Km 4046/11 była prowadzona w okresie od listopada 2011 r. do 5 lutego 2013 r. Na początku grudnia 2011 r. do akt egzekucyjnych zostało złożone pismo Komornika A. P. (1) o to by zostały mu przekazane akta. Przez niemal cały czas prowadzenia egzekucji wierzyciel mógł zapoznać z aktami sprawy egzekucyjnej. W dniu 7 stycznia 2013 r. wierzyciel otrzymał pismo w związku z wysłuchaniem przed umorzeniem egzekucji. Po uzyskaniu tej informacji konieczność zapoznania się z aktami egzekucyjnymi była bardziej doniosła. Wówczas wierzyciel mógłby podjąć kroki zmierzające do ustalenia istnienia roszczenia i zweryfikowania legalności zachowania Komornika D. W. (1). Przyjmując najbardziej sprzyjającą wierzycielowi wykładnię powinności zachowania roszczenie przedawniłoby się najpóźniej w połowie stycznia 2016 r. (art. 442¹ § 1 k.c.), wobec czego pisma datowane na 29 lutego 2016 r. i 8 marca 2018 r. nie spowodowały przerwania biegu przedawnienia, albowiem nastąpiłoby to po terminie przedawnienia. Wskazać również należy, że podniesienie zarzutu przedawnienia stanowi element obrony dłużnika i może być stosowany niezależnie od kwestionowania roszczenia co do zasady, jak co do wysokości. Za nadużycie należy uznać taką interpretację oświadczeń zgłaszanych w toku procesu, że podniesienie zarzutu przedawnienia stanowiło w realiach niniejszej sprawy jednocześnie uznanie roszczenia. Odnośnie rozszerzonego pismem z 8 marca 2018 r. powództwa nie sposób również pominąć tego, że powodowa Spółka nie udowodniła, że w pomiędzy egzekucjami prowadzonymi przez Komornika A. P. (1) w sprawach Km 327/12, Km 502/12, Km 888/12, Km 902/12, Km 942/12 i Km 1030/12 a egzekucją prowadzoną przez Komornika D. W. (1) w sprawie Km 4046/11 zachodził zbieg co do tych samych składników majątku, co umożliwiłoby w ogóle postawienie zarzutu niewłaściwości zachowania Komornika D. W. (1).

Bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy pozostawały zarzuty Komornika D. W. (1) odnoszące się do nieprawidłowości prowadzonej egzekucji przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Ostrowi Mazowieckiej D. W. (2), który prowadził egzekucję z nieruchomości, na którym posadowione było część lokali centrum handlowego w O.. Zgodnie z art. 929 § 1 k.p.c. w przypadku prowadzenia egzekucji z nieruchomości zajęcie obejmuje nieruchomość i to wszystko, co według przepisów prawa rzeczowego stanowi przedmiot obciążenia hipoteką. Zgodnie z art. 88 ust. 1 ustawy z 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece hipoteka obejmuje roszczenie właściciela o czynsz najmu lub dzierżawy, jednakże do chwili zajęcia nieruchomości przez wierzyciela hipotecznego właściciel może czynsz pobierać. Sąd dostrzegł, że centrum handlowe stanowiące jeden budynek, w trakcie egzekucji z nieruchomości położone było na dwóch gruntach. Sąd podzielił stanowisko wyrażone w orzecznictwie Sądu Najwyższego, zgodnie z którym w przypadku w razie przekroczenia granicy nieruchomości w czasie zabudowy, budynek należy do gruntu (art. 48 k.c.) na którym znajduje się jego większa część (zob. postanowienie Sadu Najwyższego z 9 lutego 2007 r., III CZP 159/06). W realiach niniejszej sprawy centrum handlowe w przeważającej części położone było na gruntach komunalnych Miasta O. (k.570v), wobec czego zajęcie nieruchomości nie prowadziło do jednoczesnego zajęcia czynszów lokali wchodzących w skład centrum handlowego.

Za niezasadny Sąd uznał zarzut strony pozwanej odnoszący się do tego, że na skutek zawarcia umowy pomiędzy powodową spółką a Miastem O. w ramach którego doszło do przeniesienia wierzytelności na rzecz Miasta O. (k.551-553). Za niezasadnością tego zarzutu przemawia to, że wierzytelność powoda stwierdzona tytułem wykonawczym stanowiącym podstawę egzekucji w sprawie Km 4046/11 w stosunku do Centrum (...) spółki z o.o. w W. nie zostało przeniesiona w całości, a w części w której nie została przeniesiona jej wartość przekracza wartość dochodzonego w niniejszej sprawie roszczenia.

Reasumując mimo niezasadności dwóch ostatnich zarzutów do których odniósł się Sąd brak jest podstaw do przyjęcia, ażeby Komornik D. W. (1) dopuścił się bezprawnego zaniechania przekazania egzekucji prowadzonej w sprawie zarejestrowanej pod sygn. Km 4046/11 do Komornika A. P. (1), albowiem ten nie był komornikiem właściwym do prowadzenia egzekucji.

O kosztach procesu Sąd postanowił na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Powód przegrał w całości, winien zatem zwrócić pozwanemu koszty wynagrodzenia pełnomocnika będącego radcą prawnym, ustalonego na podstawie § 6 punkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu w związku z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

O kosztach sądowych w postaci nieuiszczonej części opłaty od rozszerzonego powództwa Sąd postanowił na podstawie art. 130³ § 2 k.p.c.

Z powyższych względów Sąd orzekł jak w sentencji.